

РЕШЕНИЕ

№ 1355

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Ванина Колева**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12646** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителите Ц. Д. К.-З. и М. Х. З., чрез адв. В. И. от САК, срещу решение № 953 от 10.11.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 11015/2021 г. от 95-ти състав на СРС, НО.

С обжалваното решение е потвърдено Наказателно /НП/ № 23-004027 от 09.06.2021 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което на касатора на основание чл.414, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“, в размер на 1 500 лв., за извършено нарушение на чл.264 от КТ.

В жалбата се сочи, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, издадено при съществено нарушение на процесуалните правила и при липса на нарушение. АУАН и НП са издадени от некомпетентен орган. Не е посочен размерът на неизплатеното трудово възнаграждение. Не е отчетено, че е извършено прихващане с наложената на работника П. глоба, в размер на 100 лв. Неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Не са изискани обяснения от нарушителя. Нарушението не е установено по несъмнен начин както изисква чл.53, ал.1 от ЗАНН. Претендира присъждането на разноски по представения списък.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Х. оспорва жалбата като

неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на предоставените му правомощия.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Приетата от съда фактическа обстановка се подкрепя от събраните писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на актосъставителя П. Е.. Установено е, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на обект баничарница и дюнер в [населено място], стопанисван от касатора, е констатирано, че [фирма], в качеството на работодател, не е заплатило до 20-то число на м. януари 2021 г. вкл. на работника Х. П. не по-малко от удвоения размер на трудовото му възнаграждение за положения труд на 24, 25 и 26.12.2020 г. – официални празници. На 18.05.2021 г. е съставен АУАН № 232-004027 за нарушение на чл.264 КТ. Въз основа на съставения акт на 09.06.2021 г. е издадено оспореното наказателно постановление № 23-004027. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за липса на компетентност на административнонаказващия орган. Материалната и териториална компетентност на свид. Е. – съставител на АУАН, и на Е .А. – издател на НП, се установява от представените заповеди №№ 3-0024/08.01.2019 г., 3-0025/08.01.2019 г. и 3-0058/11.01.2014 г.

Неоснователен е доводът за извършено прихващане от страна на дружеството. Такова прихващане е недопустимо. Чл.272 от КТ изчерпателно изброява изключенията, при които е допустимо да се правят удръжки от трудовото възнаграждение на работника или служителя без неговото съгласие. Посоченият способ – прихващане, не е включен в тази изключения.

Неоснователно е оплакването за непосочване на точната дължима сума. Правнорелевантно за осъществяване състава на нарушението по чл.264 КТ е

неизплащането на дължимото възнаграждение за положен труд в официални празници, но не и неговият размер. Доводът на касатора, че нарушението не е установено по несъмнен начин, не намира опора в събрания доказателствен материал. В тази насока въззивният съд е изложил убедителни аргументи, които настоящата инстанция споделя изцяло и не намира за необходимо да приповтаря.

Относно датата на извършване на нарушението в АУАН е посочена 20.01.2021 г. Административнонаказващият орган при издаването на оспореното НП се е възползвал от правомощията си по чл.53, ал.2 от ЗАНН и е посочил правилната дата – 21.01.2021 г.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

На основание чл. 63д, ал.1 ЗАНН съдът дължи произнасяне по претенцията на страните за присъждане на разноски.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63д,ал.1 ЗАНН неоснователна е горната претенция на касатора, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.3 ЗАНН на ответника следва да се присъдят разноски за настоящата инстанция - юрисконсултско възнаграждение. Съобразно изискванията на чл.63д, ал.5 от ЗАНН същото следва да се определи по реда на чл.37 от Закона за правната помощ, във вр. чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х.-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 953 от 10.11.2021 г., постановено по н.а.х.д.№ 11015/2021 г. от 95-ти състав на СРС, НО.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителите Ц. Д. К.-З. и М. Х. З., да заплати на ИА „Главна дирекция на труда“ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ :